

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не изва при Отеца, освен чрез Мене

**ДУХОВЕН РЕМОНТ
ГРЕХОВЕТЕ НА СВЕТИИТЕ
ДА СЕ НАУЧИМ ДА СЛУШАМЕ БОГ**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Януари/Февруари/Март 2017 г., ISSN 1312-0409
Списание се разпространява бесплатно

Какво представлява Човекът?	3
Болката и разочарованието - как да ги преодолеем?	8
Духовен ремонт	9
Положението ни като вярващи	11
Да се научим да слушаме Бога	12
Проблемът с греха	15
Греховете на светиите, 2	18
Скритото влияние на	22

Псалом 68

Бог да се смили над нас
и да ни благослови! Да
възсияе с лицето Си над
нас!

За да познае земята
Твоя път и всичките
народи -спасението
ти.

Да Те славословят
племената, Боже;
да Те славословят
всички племена.

Да се веселят и
да възклизват
народите, защото ще
съдии племената с
правда и ще управляват
народите на земята.

Да Те славословят
племената, Боже,
да Те славословят
всичките племена.

Тогава земята ще даде
плоди си;
Бог, нашият Бог, ще
ни благослови; Бог ще
ни благослови и от
Него ще се боят
всички земни краища.

Какво представлява Човекът?

Д-р Йозеф Ткач

Когато погледнем към небето, ако погледнем луната и звездите и наблюдаваме изключителните размери на вселената и силата, която е заложена в звездите, то може да се запитаме, защо Бог изобщо Го е прижа за нас. Ние сме толкова малки, ограничени – като мравки, които обитават мравуняк. Защо изобщо да вярваме, че Той изобщо поглежда този мравуняк, наричан Земя, а защо освен това да Го е прижа за всичките мравки?

Съвременната наука разширява самосъзнанието ни за това, колко голяма е вселената и колко величествена е всяка звезда. В терминологията на астрономите, хората не са по-значими от няколко безразборно движещи се атоми – но човекът задава въпроса за значението. Хората са тези, които развиват науката за астрономията, които изследват вселената, без да напуска дома си. Хората са тези, които превръщат вселената в трамплин за духовните въпроси. Още в Псалом 8:4-7 четем: „**Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си отредил, каз-**

вам си: Що е човек, та да го помниш? Или човешки син, та да го посещаваш? А Ти си го направил само малко по-долен от ангелите (или Божеството) и със слава и чест си го увенчал.“

Като животните

И така, какво представлява човекът? Защо Бог се грижи за него? В някои отношения хората са като Бог, но по-нишки, но Бог ги е увенчал със слава и чест. Хората са парадокс, тайна – обременени със зло, но въпреки това с вяра, че желаят да се спазват морала. Покварени от властта, но въпреки това владеят другите същества. Толкова по-ниски от Бог, но определени от самия Бог като достойни за уважение.

Какво представлява човекът? Учените го определят като *Homo sapiens*, част от животинското царство. Святото Писание ни нарича *nephesh* – дума, която се ползва за животните. Ние имаме разум, подобно на животните. Ние сме пръст и когато умрем се превръщаме отно-

во в пръст, подобно на животните. Анатомията и психологията ни е сходна на животинската.

Но Святия Дух казва, че сме повече от животните. Хората имат духовен аспект – а науката не дава категоричен отговор за духовната част от живота. Дори философите не могат, можем само да помислим върху това. Не, тази част от съществуването ни трябва да се обясни чрез откровение. Нашият Създател трябва да ни каже кои сме, какво трябва да правим и защо Той се грижи за нас. Тези отговори можем да намерим в Святото Писание.

Битие ни казва, че Бог създаде всичко: светлината и тъмнината, сушата и морето, слънцето, луната и звездите. Езичниците ги считат за богове, но истинският Бог е толкова могъщ, че може да ги създаде само с изричането на една дума. Те са под наш контрол. Дали са създадени за шест дни или шест милиарда години е абсолютно незначително спрямо факта, че Той го направи. Той говори, беше тук и това беше добро.

Като част от цялото творение, Бог създаде и хората. В Битие ни се открива, че сме създадени в един ден, заедно с животните. Символизът в това разкрива, че в някои отношения сме като животните. Това можем да го забележим по себе си.

Божият образ

Но създаването на человека, не се описва по същият начин, по-който е описано всичко останало. Няма „И Бог каза:..... и стана така.” Вместо това четем: И Бог каза: „Да създадем человека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята” (Битие 1:26). Кой е това „Наше”? Текстът не пояснява това, но е ясно, че хората са специално създание по подобие на Бога. Кой е този „образ”? Текстът не пояснява и това, но е ясно, че хората са специални.

Предлагат се редица теории за „Божият образ”. Някои казват, че той се състои в интелигентността, силата на рационалното мислене и говора. Други твърдят, че това е социалното ни естество, способността ни да имаме взаимоотношения с Бога. Трети считат, че е морала, способността ни да вземаме решения, които са добри или лошо. Други казват, че образа е господството ни над земята и създанията, за които се явяваме Божии заместници тук. Но господството е само божествено, ако то се упражнява по морален начин.

Какво ще разберете като читатели от тези формулировки не е ясно, но изглежда с тях се изразява, че хората в известен смисъл са като самият Бог. Тук е заложено свръхестествено значение за това, кои сме ние. Не толкова като животните, но по-скоро като Бог. Битие не ни разкрива много повече от това. В Битие 9:6 научаваме, че всеки човек е създаден по Божия образ, дори след като човечеството съгреши, поради което не бива да се толерира убийството.

Старият завет не упоменава повече „Божия образ”, но Новият завет предава допълнително значение на този израз. Там научаваме, че Иисус Хри-

стос е съвършения Божий образ, че Бог ни разкрива самопожертвателната си любов. Ние следва да сме подобни на Христос и правейки това ще постигнем пълния потенциал, който Бог е предвидил за нас, създавайки ни по Свой образ. Колкото по-голямо значение отдаваме на Иисус в живота си, толкова по-близо ще бъдем до Божията цел за живота ни.

Нека се върнем към Битие, защото тази книга ни казва повече за това, защо Бог се грижи за нас – хората. След като каза: „Нека да направим”, Той го направи: „И Бог създаде человека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.” (Битие 1:27)

Моля отбележете, че тук и мъжете и жените бяха създадени в еднаква степен по Божия образ; те притежават един и същ потенциал. По същият начин, обществените роли не променят духовната стойност на личността – личността с висока интелигентност не е по-ценна от тази с по-ниска, нито господарят е по-ценен от слугата. Всички ние сме създадени по Божие подобие и всички хора заслужават любов, уважение и респект.

Битие ни казва, че Бог благослови хората и им казва: „Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над мор-

ските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята" (Битие 1:28). Божията заповед е благословение. Той предаде на хората отговорността за земята и съществата на нея, с много любов. Хората станаха стопани на земята и пазеха Божията собственост.

Понякога съвременните учени обвиняват християнството, че се противопоставя на опазването на околната среда. Заповедта да „обладаване“ на земята и „владението“ над съществата по нея дава ли разрешение на хората да разрушават екологичната система? Хората трябва да ползват пълномощното си от Бога да управляват земята, за да служат, а не да рушат. Те трябва да упражняват господството си по начин, подобен на божия.

Фактът, че хората злоупотребяват с тази си власт не променя факта, че Бог желае да ползваме добре творението. Ако прочетем малко подолу в библейският текст, ще видим, че Бог заповядва на Адам да засади градината и да я пази. Той можеше да яде от всичко в нея, но не биваше да злоупотребява с нея или да я разрушава – а да я пази.

Живота в градината

Битие приключва с израза, че всичко „беше добро“. Човечеството беше диамантът в короната на творението. Това беше начинът, който желаше Бог – но всеки, който живее в реалния живот знае, че днес в човечеството нещо върви съвсем неправилно. Какво се обърка. Битие 2 и 3 глави обясняват, че първоначално перфектното творение бе съсипано. Редица християни приемат този текст твърде буквально. Така или иначе, теологичното послание е същото.

Битие ни разкрива, че първият човек беше наречен Адам (Битие 5:2), обичайната дума на иврит, означаваща „човек“. Името Ева наподобява еврейската дума за „живот/ живущ“: „И човекът наименува жена си Ева т.е. живот, защото тя беше майка на всички живи“ (Битие 3:20). На съвременен език имената Адам и Ева означават „човек“ и „майка на всички живи“. Това, което те извършиха в Битие 3 – съгрешиха – е това, кое то цялото човечество извърши. Историята показва защо човечеството се намира в ситуация, която е всичко друго освен перфектна. Адам и Ева са олицетворение на Адам и Ева – човечеството живее в бунт срещу Създателя си и това е причината, поради която греха и смъртта бележи всички човешки общности.

Забележете начина, по който в Битие 2 глава се представя картина: Една идеална градина – някъде, което вече не съществува -, през кое-

то тече река. Картината за Бог се променя от странен командащ към почти физическо същество, което се разхожда в градината, засажда дървета, оформя човек от пръстта, вдъхва му дихание в ноздрите, за да му даде живот. Адам получи повече от онова, което имаха животните, той стана живо същество – nephesh. Йехова, „Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази“ (Битие 2:15). Той даде на Адам напътствия за градината и му възложи задачата да наименува всички животни, и след това създаде жената, за да бъде другар на Адам, от същото естество. И Бог отново беше лично замесен в това, Той лично създаде жената.

Ева беше „помощничка“ на Адам, но тази дума не подсказва малоценност. Еврейската дума се ползва в повечето случаи и за самият Бог, който ни помага в нуждите ни. Ева не беше създадена, за да извършва работите, които Адам не искаше да върши – Ева беше създадена да направи нещо, което Адам не можеше да извърши сам. Когато Адам я видя, той осъзна, че тя е по принципът същата като него, подарен му от Бог помощник. Разказът свършва във втора глава с указанието, че и двамата бяха еднакви: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и те ще бъдат една плът. А и двамата, човекът и жена му, бяха голи и не се срамуваха“ (Битие 2:24-25). Това беше волята на Бога преди на сцената да се появи греха. Сексът беше подарък от Бога, а не нещо, от което да се срамуват.

Нещо се обърка

Но тогава на сцената се появи змията. Ева беше изкушена да направи нещо, което Бог беше забранил. Тя беше приканена да последва чувствата си, да се хареса сама на себе си, вместо да се довери на Божиите указания. И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде.“ (Битие 3:6)

Какви мисли минаваха през ума на Адам? Битие не ни разкрива нищо по този въпрос. Акцентът в тази история е поставен върху това, че хората правят това, което Адам и Ева направиха – ние пренебрегваме Божието Слово и правим това, което ни харесва, за което намираме извинение. Можем да обвиним дявола за това, ако искаме, но греха все още е в нас. Ние искаме да сме мъдри, но сме глупави. Желаем да сме като Бог, но не сме готови да бъде такива, каквито той ни заповядва да сме.

Какво означаваше това дърво? Текстът не ни

разкрива нищо освен, че беше дървото „за разпознаване на доброто и злото”. Означаваше ли опит? Мъдрост? Каквото и да е означавало, основното е, че беше забранено и въпреки това те ядоха от него. Хората съгрешиха, те се разбунтуваха срещу Твореца и бяха решили да вървят собственият си път. Те вече не бяха подходящи за градината, не бяха вече годни за „дървото на живот”.

Първото преживяване от греха им беше промененият им възглед за самите тях – те почувстваха, че нещо в голотата им не беше наред (стих 7). След като се покриха със смокинени листа, те се страхуваха, че Бог ще ги види (стих 10). И измислиха гнили извинения.

Бог им разясни последствията: Ева щеше да ражда деца, което беше част от първоначалния план, но сега вече с големи болки. Адам щеше да насява земята, което беше част от първоначалния план, но сега вече с голяма мъка. И те щяха да умрат. В действителност, те вече бяха умрели. „Но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш” (Битие 2:17). Животът им в единство с Бога беше свършил. Всичко, което остана беше само физическо съществуване, далече по-малко от действителния живот, който Бог възнамери за тях. И въпреки това, за тях имаше потенциал, защото Бог все още имаше планове за тях. Щеше да има вражда между мъжа и жената. „...и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко тво желание и той ще те владее” (Битие 3:16). Хората, които вземат делата в свои ръце (както Адам и Ева), вместо да следват Божиите указания, вероятно имат конфликти помежду си, обикновено и грубо насилие. Това е вида и начина на обществото, след като греха влезе. Сцената беше готова: Проблемът, пред който са изправени хората, е собствената им грешка, а не на Бога. Той ни даде перфектен старт, но ни есе провалихме и оттогава всички човеци са заразени греха. Но въпреки човешката греховност, човечеството продължава да е по Божий образ – с подутини и синини, но все пак същия основен образ.

Този божествен потенция все още се определя в това, кои са хората, а това откриваме в Псалом 8. Странния командос все още Го е грижа за хората, защото ги е направил малко като себе си и им даде власт над творението си – авторитет, който все още притежават. Все още има чест, все още има слава, колкото и по-малко да са от първоначалния план на Бога. Ако виждаме тази картина достатъчно добре, то бихме въздали хваление: Колко е пре-

възходно Твоето име по цялата земя; ти си поставил славата Си над небесата... Колко е превъзходно Твоето име по цялата земя; ти си поставил славата Си над небесата.” (Псалом 8:1, 9) Бог заслужава хваление, защото Той има планове за нас.

Христос, перфектният образ

Исус Христос, Бог в плът е съвършеният Божий образ (Кол. 1:15). Той беше напълно човек и ни показва с точност какъв трябва да бъде човека: абсолютно покорен, абсолютно доверяващ се. Адам беше модел на Исус Христос (Римл. 5:14), а Исус е наречен „последният Адам” (1. Кор. 15:45). „В Него беше животът и животът беше светлината на човечите” (Йоан 1:4). Исус възстанови живота, който беше изгубен поради греха. Той е възкресението и живота (Йоан 11:25).

Това, което Адам беше направил за физическото човечество, това прави Исус Христос за духовната нова обработка. Той е началната точка за новото човечество, за новото творение (2. Коринтяни 5:17). Всички ние ставаме отново живи в Него (1. Кор. 15:22). В Него ние се новораждаме. Започваме отново, но този път правилно. Чрез Исус Христос Бог създава ново човечество. Грешът и смъртта вече нямат такава сила върху новото творение (Римл. 8:2; 1. Кор. 15:24-26). Победата е извоюване; изкушението е отблъснато.

Исус е Единият, на когото се доверяваме и мотела, който трябва да следваме (Римл. 8:29-35); ние се преобразяваме по Негов образ (2. Кор. 3:18). Чрез вярата в Христос, чрез действието Му в живота ни се отстраняват нашите несъвършенства и се приближаваме по-близо до това, което трябва да сме съгласно Божията воля (Ефесияни 4:13, 24).

„И както сме се облекли в образа на пръстния (Адам), така ще се облечем и в образа на Небесния (Христос)“ (1. Кор. 15:49). Нашите възкръснали тела ще бъдат като тялото на Исус Христос: великолепно, енергично, духовно, небесно, непреходно, безсмъртно (ст. 42-44). Йоан изразява това така: „Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист“ (1. Йоан 3:2-3). Все още не го виждаме, но знаем че ще стане така, понеже сме деца на Бога. Ние ще видим Христос в Неговата слава, а това означава, че ние ще имаме подобна слава, ако сме в състояние да видим духовната слава. След това Йоан добавя един коментар: „И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист.“

Така човекът е същество с няколко съставни елемента: физически и духовен. Дори естествения човек е създаден по Божий образ. Без значение, колко грешни сме, образът съществува и личността има изключителна стойност. Бог има цел и план, който включва всеки грешник.

Чрез вярата в Христос, грешника става ново създание, сътворен по подобието на втория Адам – Исус Христос. През тази епоха сме също толкова физически, както беше Исус по време на земния си живот, но се преобразяваме по духовния модел на Бога. Тази духовна промяна обхваща промяна в нагласата, държанието, която се поражда поради това, че Исус живее в нас и ние живеем с вярата си в Него (Гал. 2:20). Вероятно разумът ни не може все още да схване какво ще е естеството на онова съвършено духовно тяло, но знаем че Бог ще ни благослови и ние ще го хвалим за това във вечността!

Какво виждате в другите хора? Виждате ли Божият образ, потенциалът за величие, образа на Христос, който все още се оформя? Виждате ли красотата на Божия план, в който Той дарява на грешниците милост? Радвате ли се, че Той спаси човечеството, което се отклони от правия път? Имате ли очи, които да виждат това?

Това е далече по-величествено и красиво от звездите. Той ни е дал думата си за това и ще го извърши, защото е добро.

Псалом 86

Послушай, Господи, молитвата ми и внимавай на гласа на молбите ми.

В ден на скрб ще призовава Тебе, защото ще ме послушаш.

Между боговете няма подобен на Тебе, Господи, нито има дела, подобни на Твоите.

Всички те народи, които Си сътворил, ще поклонят и ще се поклонят пред Тебе, Господи, и ще прославят името Ти, защото си велик и вършиш чудни неща; само Ти си Бог.

Научи ме, Господи, пътят Си и ще ходя в истината Ти; прими сърцето ми да се боя от името Ти.

Ще те хвала, Господи, Боже мой, от все сърце и ще славя името Ти довека. Защото голяма е Твоята милост към мене;

и Ти си избавил душата ми от градините на ада.

Боже, горделивите се наци нахаха против мен и тълпата на насилии те поиска душата ми;

и не поставиха Тебе пред себе си.

Но, Господи, Ти си Бог, съчувствителен и милостив, дълготреплив, милосърден и истинен.

Обрни се към мен и смили се за мене; дай силата Си на слугата Си и издави сина на слугинята Си, покажи ми знак на благоволение то Си, за да го видят онези, които ме презират, и да се посрещнат, защото Ти, Господи, си ми помогнал и си ме утешил.

БОЛКАТА И РАЗОЧАРОВАНИЕТО - КАК ДА ГИ ПРЕОДОЛЕЕМ?

“Господ гради Ерусалим, събира Израилевите заточеници. Изцелява съкрушените в сърце и превързва скърбите им.” (Псалом 147:2-3)

Можете да сте сигурни, че църквата Ви е нааранила:

- когато се сещат за Вас само и само да се погрижите за музикалната програма;
- за да посетите тежко болен;
- или Ви прекъснат, когато се молите;
- единствените, които Ви поздравяват са новите вярващи;
- или Ви направят забележка да контролирате децата си.

Чашата прелива. Някои си отиват за години, други - завинаги.

“Няма ли балсам в Галаад? Няма ли там лекар? Защо, прочее, изцеляването на дъщерята на людете Ми не се усъвършенствува?” (Еремия 8:22)

“Законът Господен е съвършен, възвръща душата; изявленето Господно е вярно, дава мъдрост на простиya.” (Псалом 19:7)

Голям мир имат тези, които

обичат Твоят Закон! О, да бяхме изпълнени всички с този мир!

Една поговорка гласи: Камъни и пръчки могат да пречупят костите ми, но не и думите!

Въпреки това църквата е пълна с хора, които са наранени от думи. Ако бихте ги попитали, те биха Ви отговорили, че предпочитат камъните и пръчките, защото физическата рана заздравява по-бързо. Иисус също претърпя хули и подигравки, хули от своите сънародници. Те дори Го разпнаха. Захария пророкува за Христос: “И ако го попита някой: Какви са тези рани между мищите ти? Ще отговори: Това са раните, които ми нанесоха в дома на приятелите ми.” (Зах. 13:6)

Днес бихме могли да кажем: “Ето къде ме удари приятелят ми. “ Помните, че както и колкото да страдате, Той знае. Той разбира. Той вече е бил там. Само разбирането, че има Един, Който ни състрадава не е достатъчно. Необходимо е да знаем как да преодолеем болката, разочарованието, как да

направим раните да заздравеят.

В Йов 42:10 се казва: “И Господ преобърна плената на Иова, когато той се помоли за приятелите си; и Господ даде на Иова двойно колкото имаше по-напред.”

Това е обещанието за всички, които са наранени или изпитват негодувание към други.

По-добрият пример:

„И така, “Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, като правиш това, ще натрупаш жар на главата му.” Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.” (Рим 12:20-21)

Вашите горчиви преживявания могат да бъдат като воденични камъни около шията Ви, които да Ви потопят. Могат обаче да се превърнат в стъпала за изкачване. Когато се стремим да утешим другите с утешата от коята ние се нуждаем, благословението се връща към нас. Позволете бремето да бъде прехвърлено върху състрадателния Спасител. Отворете сърцата си за Неговата любов и нека тя потече към другите. Помните, че всички са подложени на изпитания, трудни за понасяне. Изразете благодарността си за благословенията, които сте получили, покажете уважението си породено от вниманието, което Ви се оказва. Пазете сърцето си пълно със скъпоценните Божии обещания, които могат да бъдат утеша и сила за другите. Нека вашата цел бъде да благославяте околните - и ще намерите начин да сте полезни за всички.

Духовен ремонт

Звучеше толкова лесно. Три години подготовкa. Пестене, планиране, игра на мисли. След това дома ни мутира в рамките на само една седмица от едно напълно функциониращо домакинство, състоящо се от няколко души, едно куче и други делящи с нас същества в пълен хаос. След като малко преди това преживяхме една прекрасна семейна ваканция (без семейни скандали), ние бяхме готови да атакуваме така горещо жадувания от съпругата ми проект – ремонта.

Отпочинал и с нови сили аз първо започнах да демонтирам разни неща – бях се сетил за действителния ремонт да ангажирам специалисти. Но нещо абсолютно се обърка. Само факта, че в магазина за строителни части, служителите ме познаваха по малко име вече, трябваше да ме накара да се замисля. Събитията бяха достатъчно зрели за сапунен сериал, с много серии.

През това ужасно време все пак имах време да мисля върху определени неща и редица от тях да представя, съжалявайки за тях, пред Бога. Иисус се обръща към всички нас, които ни харесва да се правим на майстори със следните думи: „Защото кой от вас, когато иска да построи кула, не сяда първо да пресметне разносните – дали ще има с какво да я доизкара?” (Лу-

ка 14:28) По отношение на цената на нашия ремонт трябваше да осъзнава, че тя не се ограничава само до финансовата й част, но тя има физически, емоционален, духовен аспект и засяга отношенията ни. Ние, които водим един отруден и динамичен живот, правим ли си в действителност сметка за всички разходи? Ние бяхме пестили продължително време и предпоставях, че ще можем да покрием разходите за ремонта на кухнята. Всичко беше планирано, но за разлика от това не бях предвидил редица други области.

Всеки от нас е обвързан с редица проекти, дали външи, на работното място, в църквата или другаде. Задавали ли сте си въпроса, каква е цената на Вашата ангажираност. Аз лично признавам, че не бях подгответен по отношение на другите изброени аспекти на проекта. На емоционално ниво, аз чувствах допълнителния товар, още преди да бяхме започнали с всичко. Не можех да се концентрирам истински върху това, което трябваше да се свърши. И така, аз стоях с втренчен поглед пред скъсаната връзка на сушилнята или пред електрически проводник, който трябваше да се свърже. Към емоционалния товар се прибавяха и физически болежки. Не мо-

жех да си движа пръстите нормално; гърба и кръста ме боляха. Бях истински съсипан. Така, аз не бях в състояние да се справя добре с другите си задължения.

Освен това мислите ми се насочваха още рано сутрин към ремонта на кухнята, а не към общението с Бога. Чух коментара на един човек, който беше преживял ужаса от урагана Катарина: „Ужасно съм щастлив, че съм жив; от днес ще се посветя на Бога.“ В крайна сметка, тази кухня не беше нищо друго освен едно материално заменимо нещо. Иисус порица учениците си, да се замислят върху последствията, ако решат да го следват. Той желае да се откъснем от светските си интереси и да не ги издигаме в култ. Милиони хора се събудиха във вторник, 30 Август 2005 г. и нямаха вече нито кухня, нито дом, нито място, на което да отидат. И така, не допускайте ангажиментите Ви не Ви позволяват да посвещавате време на Иисус.

Последната поука, която си взех от тази акция, се отнасяше вътрешносемейните ни отношения. Когато се посвещавам на по-голям проект за къщата, около мен ситуацията става странно тиха; всеки ме отбягва. Някой може да

си помисли, че съм разбрал посланието. Съпругата ми казва, че в такива моменти е по-добре да не ми остави на спокойствие. Средния ми син твърди, че по време на такива мероприятия аз съм прекалено раздразнителен и дори кучето напълно ме отбягва.

Когато следваме някой, то трябва да се разбираме с този човек и с всички, които правят същото. Учениците на Иисус бяха обучени в това да се разбират помежду си, независимо от външните обстоятелства. Те трябваше да променя света и така трябваше да се научат да боравят с дребни и често проявяващи се дразги. Сетих се, че започнах този проект, защото обичам съпругата и семейството си и трапезарията е центъра на семейното ни общуване. Съпругата ми е една изключително добра домакиня и ако не внимавах щях да превърна това толкова уютно място в дома ни в място, където ще се чуват неприятни коментари.

Бог извършва в нас един прекрасен процес на преобразуване. Цената, който трябваше да плати за това беше да даде Сина си, който да умре за нас, за да ни подари живот.

Псалом 84

*Колко са мили Твоите обиталища, Господи на Силите!
Копнене и даже примира душата ми за дворовете Господни;
сърцето ми и пътта ми викат към живия Бог.
Дори врабчето си намира жилище и лястовицата гнездо за себе си,
където отглежда малките си, при Твоите олтари,
Господи на Силите, Царю мой и Боже мой.
Блажени онези, която живеят в Твоя дом; те всяко ще Те хвалят.
Блажени онези човеци, чиято сила е в Тебе,
в чието сърце са пътищата към Твоя дом.
Минавайки през Долината на плача,
те я преобръщат на място на извори и есенния дъжд я покрива с благословения.
Те отиват от сила в сила; всеки от тях се явява пред Бога в Сион.
Господи Боже на Силите, послушай молитвата ми. Приклони ухо, Боже Яковов.
Виж, Боже, щите наш, и погледни в лицето на Твоя помазаник.
Заштото един ден в Твоите дворове е по-желателен от хиляди други дни;
предпочел бих да стоя на прага в дома на моя Бог,
отколкото да живея в шатрите на нечестието.
Заштото Господ Бог е сънце и щит; Господ ще даде благодат и слава;
няма да лиши от никакво добро ходещите с незлобие.
Господи на Силите, блажен онзи човек, който уповава на Тебе.*

ПОЛОЖЕНИЕТО НИ КАТО ВЯРВАЩИ

Спасението е уникален акт, тъй като е суверенно действие на свръхсъществения Бог, предизвикано от покаянието на човешкото същество.

Може би в повечето религии естественото съзнание на човека за неговата греховност го подтиква да извърши определени действия и ритуали, чрез които иска да си осигури благосклонност на божеството спрямо него. От самото грехопадение съзнанието за греховност съществува у човека.

То се наблюдава както при малки деца, така и при възрастни хора. Това се дължи на факта, че човек е разкрит пред Бога и Той влага в сърцето му съзнание за греховност.

Важно е обаче как човек ще реагира на това. След като хората са се отвърнали от Бога, те не реагират правилно и търсят религиозни практики за умилостивяване на Бога.

В християнството това самосъзнание за грях се нарича "покаяние" и то само по себе си не е достатъчно за спасението на човека, но е движеща сила за оствързане на човека като отпаднало и грешно същество спрямо Бога, който е негов Творец.

"А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца - на тези, които вярват в Неговото име..." (Йоан 1:12)

Самосъзнанието за грях и активното изповядване на този грях пред Бога създават основата за приемане на спасителната жертва на самия Бог и което е същината на християнството. Приемането на жертвата на Бога, Който е станал човек дава възможност на човека да заеме едно положение, което

прави член на Божието семейство и Божие дете. Това се извършва не само чрез обикновената вяра на човека, че жертвата на Христос е истинска и важи лично за него - това е свръхсъществен акт на Бога, който извършва промяна на духовното естество на човека и се нарича "новораждение".

Използването на израза "новораждение" показва необратимостта на това събитие.

Новороденият човек продължава да живее в условията, в които е живял преди това. Променено е само неговото вътрешно естество, свързано с душата и духа. Но нашият дух и душа носят наследството на грешното естество и тяхната промяна е дълъг процес - една непрекъсната борба. Тази борба се нарича "освещение".

В Ефесяни 1:13-14 се казва: "В Него и вие, като чухте словото на истината - благовестите на вашето спасение - и ка-

то повярвахте в Него, бяхте запечатани с обещания Свети Дух, Който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога за похвала на Неговата слава", че за нашето окончателно спасение като залог служи Святия Дух, даден в нашите сърца. Той е двигателната сила за нашето освещение. Освещението продължава цял живот и е белег, по който се разпознават дела на вярващите от делата на невярващите.

"Търсете мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа" (Евреи 12:14).

Спасението е благодарение на изключителната жертва на Иисус Христос и минава през освещението. Този път е свързан с падане и неуспехи, но неговият край е вечното спасение.

1. Царе 1-8:

Да се научим да слушаме Бога

В книгата на Съдиите виждаме как Израел попада чрез духовната си ентропия към хаос. Израел се въртеше по спиралата цели 355 години надолу, докато в края на книгата виждаме как избухва гражданска война и почти цялото племе на Вениамин се затирва. В началото на книгата Първо царе виждаме залеза на епохата на съдиите. Както можете да си представите времената за Израел не са съвсем розови. Имаме малко подробности, но виждаме, че свещениците са били корумпирани. Първосвещеника Илия е много приятен човек, но това именно е било проблем. Той е прекалено мил; не е готов да подреди проблемите, защото това би означавало да направи неща, които не са толкова мили. Основният проблем са били синовете на Илия. Те замаха високи постове в юрисдикцията на свещениците, но бяха подли. Библията казва: „**А Илиевите синове бяха лоши човеци, които не по-**

знат Господа“ (1. Царе 2:12). Те крадяха от жертвите на хората – нещо, което всички знаеха. Те заплашваха хората с насилие, за да ги нарарат да дават повече. Те имаха няколко жени – нещо, което също се знаеше от всички. И сега задачата на Илия беше да ги изгодни, за да защити народа, но той не искаше да го стори, защото нямаше да е много „любезно“. Той дори не ги плесна през ръцете; единственото нещо, кое то той направи е в кратки изречения да им каже: „Недейте, чада мои; защото не е добър слухът, който чувам; вие правите Господните люде да стават престъпници“ (1. Царе 2:24). Това разбира се, не промени ситуацията.

Бог виждаше тези събития и имаше план как да приведе всичко в ред, щом Илия не възнамерява да го направи. Този план включваше едно малко момче на име Самуил. Майката на Самуил – Анна –, чакаше дете от дълги години. Един ден тя се молеше: „Господи на Силите, ако наистина погледнеш благосклонно към скръбта на слугинята Си, и ме спомниш, и не забравиш слугинята Си, но дадеш на слугинята Си мъжко дете, то ще го дам Господу за през всичките дни на живота му, и бръснач няма да мине през главата му“ (1. Царе 1:11). И Бог отговори на молитвата й. След като детето беше отбито, тя го доведе в шатрана и го повери на грижите на свещениците. Така Самуил растеше там и служеше на Бога. Въпреки че беше обграден с поквара, Самуил беше много чист и смирен. Виждаме значителната разлика между него и синовете на Илия, които не слушаха Бога. Това е ядрото на първата глава от книгата.

Това е основната мисъл на Библията – **БОГ ГОВОРИД НА ХОРАТА**. Бог не мълчи. Той отиде и говори с Адам и Авраам. Той говореше с Мойсей, както Вие бихте говорили с Ваши приятели. Иисус по-късно каза: „**Моите овце слушат гласа ми. Аз ги познавам и те ме следват**“ (Йоан 10:27). Навсякъде в Новия завет срещаме текстове, в които се казва, че Святият дух говори на хората и им дава напътствия за това, което трябва да

направят. Не е необично да чуем как някой казва: „Бог ми каза това..., Бог ми каза онова...” Какво трябва да мислим, когато чуем нещо подобно? Този човек е луд и чува гласове? Понякога е така. Има хора, които имат нужда от психиатър. Тези хора говорят това, което им се иска и твърдят, че Бог им го казва? Понякога е така. Или този човек казва истината за онова, което излиза от Божията уста? Понякога е така. Бог говори с хората. Бог постоянно говори с тях. А те чуват ли го? Възможно ли е Той да ни говори, но ние да не забелязваме, че е Бог. Така беше и със Самуил. Той живееше във време, в което Бог, така да се каже, мълчеше. Бог отдавна на беше говорил на нито един човек. И когато проговори, съответният не знаеше, че това е Бог. Мисля, че времето, в което живеем е подобно на тогавашното. Нека се поучим от Самуил как да развием способността дачуваме Божият глас в ежедневието си. Животът ни не е предвиден да го живеем сами. Планът на Бога е да общува с нас, както го правеше Адам, и да се наслаждаваме на това общение. Създадени сме, за да бъдем приятели с Бог, Той да е винаги с нас, да ни съветва. Като човек, който е хронично сам, намирам тази новина за истински добра. Нека се потопим сега в темата.

Въпросът е: Как да чуя Божият глас? Как мога да развия разговорите си с Бога?

В Първата книга на царете намираме два отговора.

1. Чуването изисква слушане (1. Царе 3:1-11)

1. Царе 3:1, 7: „А в ония дни, когато детето Самуил слугуваше Господу пред Илия, слово от Господа беше рядкост, и нямаше явно видение... Самуил не познаваше още Господа; и слово от Господа не беше му се откривало.”

Той не знаеше как звуци Божият глас, как се различава. Той беше в същата лодка, както мнозина от нас. Но през нощта той чу един глас, който го вика. Илия не го беше викал и го помоли да отиде да си легне. Така се случи три пъти. Бог продължи да говори на Самуил, но той не знаеше, че това е Бог. След третия път Илия разбра какво се случва.

1. Царе 3:9-10: „Затова, Илий каза на Самуила: Иди та си легни; и ако те повика, кажи: Говори, Господи, защото слугата Ти слуша. И тъй, Самуил отиде та си легна на мястото си. И Господ дойде та застана и извика както по-напред: Самуил! Самуил! Тогава Самуил каза: Говори, защото слугата Ти слуша.”

Когато каза това и се заслуша, Бог започна да

му говори. И така Бог му говори през целият му живот. Аз и Вие също можем да започнем едно такова взаимоотношение. Как? СЛУАШАЙТЕ. С това нямам предвид „слушайте гласовете, които се чуват, които можете да възприемете с уши си.” В Библията има много начини, по които Бог говори, но преобладава „тихия и благ глас”. Той не е впечатляващ, той не звуци свръхестествено. Много лесно можем да го пропуснем. Тихият, благ глас е просто един от гласовете в глагавата ни. През нас постоянно преминават мисли, идеи, въпроси. Ние често водим диалози със себе си. Спокойният, благ глас на Бога е този, който просто ми прошепва идеите си. Това означава, че някои от идеите в мен, не са мои, а са Божии. Да слушам Бога означава, че знам този факт и се опитвам да разпозная дали гласа е Божий или не.

Как да различаваме Божият глас (1. Йоан 4:1: „но изпитвайте духовете дали са от Бога”).

1. Този глас с авторитет ли говори? (Матей 7:29: „...Исус ги поучаваше не като техните законоучители, а като някой, който има власт”. Матей 4:1-11 – Сатана не говореше с авторитет. Той се опита да води дискусия с Исус и да го убеди да направи това, което му казваше. Бог дава просто заповедта си и се осланя на авторитета си. Моят опит, а и на редица други хора е такъв, че глас, който се опитва да се пазари с Вас е или собственият Ви глас или гласа на сатана.

2. Гласът съдържа ли духа на мира, радостта, нежността и търпението ли е? (Яков 3:17: „ Но мъдростта, която е от горе, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрасна и нелицемерна.”)

Не смесвайте това с Вашето миролюбие. Много често Божиите думи могат да Ви объркат и предизвикат. Когато Бог говори за първи път с Мойсей, той със сигурност не бил миролюбив. Поради това, не обръщайте внимание на чувствата си, по-добре е да обърнете внимание на духа, който Ви говори. Звучи ли мирно и радостно или яростно и крещящо?

3. Този глас заповядва ли Ви нещо, което е в хармония с Библията? (Матей 4:1-11 – Когато Исус чу гласа в пустинята, той го сравни с гласа от Святото писание и го намери за грешен. Поради това изучаването и наизустяването на Святото писание е полезна и значима задача, особено в моменти, в които сте изправени пред

вземането на важни решения.)

Ако гласът Ви говори за нещо, което е действително голямо и променящо живота Ви, то другите християни получават ли същият отговор на въпроса? В 1. Коринтиани 12:10 се говори за разпознаването на духовете. Преди известно време Дона ми каза, че вярва, че Бог желае тя да се прехвърли от работата с децата към служението с възрастните и болните хора. Ние се молихме за това и Духа ми говори същото. Духа може да се чуе добре от няколко души, отколкото от един. Поради това в ранната църква при вземането на важни решения, старите се събраха и слушаха заедно Святия Дух. „Святият Дух, както и ние, счита за правилно...” (Деян. 15:28). Именно поради това ръководството на църквата се разпределя между няколко души. Ако отговорите, които и другите получават от Духа, са „да”, то това е основание да приемем, че казаното от гласа е от Бога. Упражнявайки се в слушането, ние ще можем все по-лесно да различаваме гласовете и най-вече да познаваме гласа на Бога.

Това, което можете да направите е да отделяте всеки ден време в молитва, в която и да се вслушвате. „**Говори, Господи, защото слугата Ти слуша.**”

Слушането изисква послушание (1. Царе 3:12-19)

В първия си разговор със Самуил, Бог му каза нещо, което той не искаше непременно да чуе, да направи нещо, което Самуил не искаше непременно да направи. Бог му каза, че ще убие синовете на Илия, понеже той им беше позволил да малтретира Божия народ и ще изведе семейството на Илия от служението в храма. Това не са непременно приятни новини!

„И Самуил лежа до утринта; после отвори вратата на Господния дом. Но Самуил се боеше да каже видението на Илия. А Илия повика Самуила, казвайки: Самуиле! чадо мое! А той рече: Ето ме. И каза: Какво слово ти говори Господ? не крий го, моля, от мене. Така да ти направи Бог, да! и повече да притури, ако скриеш от мене някоя от всичките думи, които ти е говорил. Тогава Самуил му каза всичко, и не скри нищо от него. И рече Илий: Господ е; нека стори каквото Му е угодно.” (1. Царе 3:15-18)

Самуил можеше да скрие това, което Бог му беше говорил. Той не искаше да наранява Илий, който му беше като баща. Но ако желаем да живеем с Бога, това означава да бъдем хора на истината, а тази истина понякога наранява. И така, той каза всичко на Илия. По този модел на поведение протече целия живот на Самуил: „И

Самуил растеше; и Господ бе с него, и не оставаше да падне на земята ни една от неговите думи... И Господ пак се явяваше в Сило; защото Господ се откриваше на Самуила в Сило чрез словеса от Господа.” (1. Царе 3:19, 21).

Как можем да живеем като Самуил? Не оставяйте нито една Божия дума да падне на земята. Когато словото Му доиде при нас, то следвайте го. Когато постъпвате така, то Бог има причина да води разговори с Вас.

Друго упражнение в областта е да вземем решението преди Бог да ни говори, непременно да извършим онова, което Той ни говори.

Премислете начина, по който живеете, понеже ако Бог царува като Господар на живота Ви – отношенията Ви с Него ще се характеризират с разговор с Него. Евангелието ни предлага нов начин на живот, Той ни предизвиква да Го опознаем и да работим за Него. Такъв вид живот изисква постоянна комуникация. Тогава ще бъдете сигурни, че се намирате точно там, където Бог желае да сте, а като резултат ще можете да преодолявате различните ситуации в пълно доверие в Него и мир.

ПРОБЛЕМЪТ С ГРЕХА

“Ето родих се в нечестие, и в грях ме зачна майка ми.” (Псалом 51:5)

“Още от рождението си нечестивите се отстраняват; заблуждават, говорейки лъжи, щом се родят” (Псалом 58:3)

Общоприети възгледи за греха

В речника ще намерим, че е нарушение на моралния или Божия закон. Това е достатъчно ясно. Човекът обаче се е отклонил от тази пристрастна дефиниция и си е създад свое собствено място. Например:

1. Няма грях. Дали нещо е правилно или неправилно е само въпрос на променящи се обществени норми.

2. Това, което вреди на другите е грях, но каквото ти вършиш си е твоя работа.

3. Грях, са различни лоши навици. Според положението се преценяват различно.

4. Грях е, лошото мислене или лошата преценка.

5. Грехът не се нрави на Бога, но това не е чак толкова страшно. Всеки греши, това е човешко.

Грехът от Библейска гледна точка

Сравнете тези човешки възгледи с това, което Библията учи за греха:

1. Да вървиш по своя път: “Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в

своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.” (Исаия 53:6)

2. Да престъпим Божиите закони: “Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие” (1. Йоан 3:4).

3. Да се бунтуваме срещу Бога и да си живеем в беззаконие: “Всяка неправда е грях; и има грях, който не е смъртен.” (1. Йоан. 5:17)

4. Да можеш да вършиш добро и съзнателно да не го правиш: “И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, за него това е грях” (Яков 4:17).

5. Да вършиш нещо, но без вяра: “Но оня, който се съмнява, осъжда се ако яде, защото не яде от убеждение; а всичко, което не става от убеждение, е грях” (Римл. 14:23).

6. Да не вярваш в Господ Исус Христос: “... за грях, защото не вярват в Мене” (Йоан 16:9).

7. Всяка несправедливост и всички погрешни постъпки: “Всяка неправда е грях; и има грях, който не е смъртен” (1. Йоан 5:17).

8. Всичко, което противоречи на Божия характер: “Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога” (Римл. 3:23).

В Марк 7:21-23: “Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбо-

действа, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулене, гордост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и осъверняват човека.”

Никакъв грях не остава скрит за Бога: “Положил си беззаконията ни, пред Себе Си, скришните ни грехове в светлината на лицето Си” (Псалом 90:8).

Греховете произхождат от греховното естество: “Защото зная, че в мене, сиреч, в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша” (Римл. 7:18).

Нашите грехове са осърблечение за Бога, защото Той е абсолютно свят: “И викаха един към друг, казвайки: - Свет, свет, свет Господ на Силите! Славата Му пълни цялата земя. И основите на праговете се поклатиха от гласа на оня, който викаше, и домът се напълни с дим. Тогава рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите” (Исаия 6:3-5).

“Тъй като очите Ти са твърде чисти за да гледаш злото, и не можеш да погледнеш извращението, защо гледаш на беззаконниците, и мълчиш, когато нечестивият поглъща по-праведния от себе си” (Авакум 1:13).

Ако нямаше Бог, нямаше да има грях, тъй като тогава ние нямаше да имаме едно съвър-

шено като мащаб за правда.

Произход и последици на греха

Първият грех, за който знаем е извършен на небето. Ангелът Луцифер поискал да бъде равен на Бога: "Как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите; А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните бого-
ве към най-
крайните стра-
ни на север, ще
възляза над
висотата на об-
лаците, ще бъ-
да подобен на
Всевишния" (Исая 14:12-14).

Неговият грех е бил **високо-мерието**: "Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, докато се на-
мери беззако-
ние в тебе. От

много голямата ти търговия напълниха всичко в среда ти с насилие, и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм, и те изтребих от сред огнените камъни, херувиме засеняващи! Сърцето ти се на-
дигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блъсъка си; Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат" (Езекил 2:15-17).

Заради този грех е трябало да напусне небето и станал дявол. Чрез измамването на първата човешка двойка, той въвежда греха в този свят. Този грех е непокорството спрямо Бога.

"И Господ Бог заповяда на человека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш;

**но от дървото за познава-
не доброто и злото, да не
ядеш от него; защото в деня,
когато ядеш от него, непре-
менно ще умреш."**

"А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да

"На жената рече: Ще ти пре-
умножа скръбта в бременност-
та; със скръб ще ражда чада;
и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко тво желание и той ще
те владее. А на человека рече:
Понеже си послушал гласа на
жена си и си ял от дървото, за
което ти заповядах, като казах:
Да не ядеш от него, то прокле-
та да бъде земята поради те-
бе; със скръб ще се прехран-
ваш от нея през всичките дни
на живота си. Тръни и бодли ще
ти ражда; и ти ще ядеш полска-
та трева.

С пот на лицето си ще ядеш
хляб, докато се върнеш в земя-

та, защото от
нея си взет; по-
неже си пръст и
в пръстта ще се
върнеш. И чо-
векът наимену-
ва жена си Ева
(живот), защото
тя беше майка
на всички живи.
И Господ Бог
направи кожени
дрехи на Адама
и на жена му и
ги облече.

И Господ Бог
каза: Ето, чо-
векът стана като
един от Нас, да
познава добро-
то и злото; и се-

га, за да не простира ръката си
да вземе и от дървото на живо-
та, да яде и да живее вечно,
- затова Господ Бог го изпъди
от Едемската градина да обра-
ботва земята, от която бе взет.
Така Той изпъди Адама; и по-
ставил на изток от Едемската гра-
дина херувимите и пламенния
меч, който се въртеше, за да
пазят пътя към дървото на живо-
та." (Битие 3:16-24)

В Битие трета глава виждаме,
че първите хора са загубили
общението си с Бога. Присъда-
та е била - отъчване от Божи-
ието присъствие. Те били пър-
вите, които са били изложени
на телесна смърт, на разделя-
нето на душата от тялото.

"Защото заплатата на греха е

ядем; но от плода на дървото,
което е в среда градината, Бог
каза: Да не ядете от него, нито
да се допрете до него, за да не
умрете. А змията рече на жената:
Никак няма да умрете; но
знае Бог, че в деня, когато яде-
те от него, ще ви се отворят
очите и ще бъдете, като Бога,
да познавате доброто и злото.
И като видя жената, че дървото
беше добро за храна, и че
беше приятно за очите, дърво
желателно, за да дава знание,
взе от плода му та яде, даде и
на мъжа си да яде с нея, та и
той яде" (Битие 2:16-17; 3:1-6)

Човекът трябва да отговаря
за греха си и съответно бива
осъден.

смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Иисуса, нашият Господ” (Римл. 6:23).

Заплатата - това е, което заслужаваме

“Ето, всичките души са Мои; както душата на бащата, така и душата на сина е Моя; душата, която е съгрешила, тя ще умре” (Езекил 18:4).

“И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт” (Откр. 20:14).

Грешовете на хората са записани на небето и въз основа на тях ще бъдем съдени.

“Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите” (Откровение 20:12).

Пари, молитва, ходене на църква са добри дела, но те не могат да изкупят вината.

Бог обича грешника и го приема

Изумително е, но е вярно, че святият Бог, който толкова много мрази греха, въпреки това - обича грешника.

“Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас” (Римл. 5:8).

“В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за грешовете ни” (1. Йоан 4:10).

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:16).

“И така, братя, нека ви бъде известно, че чрез Него се проповядва на вас прощение на грешовете.” (ДА 13:38).

Истинското желание за прощение трябва да се предвожда от признаване на греха. Ето защо псалмистът възклика: “Защото престъплението си аз признавам, и грехът ми е вина-

ги пред мене” (Псалом 51:3).

Блудният син казва: “Ще стана да ида при баща си и ще му река: Тате, съгреших против небето и пред тебе” (Лука 15:18).

Бог призовава грешника към покаяние: “Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние” (Лука 5:32).

В Писанието това означава промяна на ума с намерението човек да се отвърне от греха, за да се обърне към Бога. А призивът в Стария Завет е: “Върнете се при Мене, казва Господ на Силите;

и Аз ще се върна при вас, казва Господ на Силите” (Захария 1:3).

Самата Божия доброта ни води към покаяние: “Или презираш Неговата богата благост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благост е назначена да те води към покаяние?” (Римл. 2:4)

Грехът не трябва да се приема лекомислено, а напротив, трябва да ни наскърбява

“Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт.

Защото, ето, това где се наскърбихте по Бога, какво усърдие породи във вас, какво себеочистване, какво негодуване, какъв страх, какво ожидане, каква ревност, какво мъздовъздаване! Във всичко вие показахте, че сте чисти в това нещо” (2. Кор. 7:9-11)

Покаянието не се изразява в празни думи, а в истинска промяна.

“Затова, принасяйте плодове достойни за покаяние” (Матей 3:8).

“... но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата юдейска земя, а после и на езичниците, да се покаят и да се обръщат към Бога, като вършат дела съответ-

ствени на покаянието си” (ДА 26:20).

Раннохристиянската проповед заповядва на хората да се покаят.

“А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Иисус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тия дар, Светия Дух” (ДА 2:38).

“Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа” (ДА 3:19).

НЕОБХОДИМОСТТА ДА ПРОВЕРИШ САМ СЕБЕ СИ

Който иска някога да срещне своя Спасител, трябва преди това да признае, че е изгубен

“Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото” (Лука 19:10)

ТЕСТ

1. Винаги ли сте били безкористни

2. Никога ли не е имало завист и алчност в сърцето Ви?

3. Направили ли сте всяко добро, за което сте имали възможност?

4. Били ли сте винаги добри към близките си, грижили ли сте се за тях?

5. Обичали ли сте Бога с цялото си сърце, с целия си разум, с всичката си сила?

6. Винаги ли сте обичали близния като себе си?

7. Винаги ли сте съвършен, както Господ Иисус?

Ако Вашият отговор на някои от тези въпроси е “не”, според Библията, Вие сте грешник.

“Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко.” (Яков 2:10)

Добре е за човека да се нарича християнин, но трябва да си зададе този въпрос:

Ако човек не е спасен от греховете си, то тогава от какво е спасен?

Греховете на светиите - 2

Христос не само умря за своите, но живее и ходатайства за тях по Божията воля като влезе “веднъж завинаги в светилището, и то не с кръв от козли и от телци, но със Собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление.” (Ереи. 9:12) “Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всяка живее да ходатайства за тях.” (Ереи 7:25) “Това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреши някой, имаме ходатай при Отца, Иисуса Христа праведния.” (1. Йоан 2:1) “И тъй, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко? Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е оня, който ще ги осъждва? Христос Иисус ли, Който умря, а при това беше възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайствува за нас?” (Римл. 8:31-34) Въпроса се свежда до това: ефективни ли са Христовите молитви и Неговото ходатайство за нас? Христос сам отговаря на този въпрос когато каза: “Отче благодаря Ти че Ме послуша. Аз зная, че Ти винаги Мe слушаш.” (Йоан 11:41) В друг случай Иисус каза на Петър, че сатана е поискал от Бог раз-

решение да подложи учениците на изпитание, но Иисус дава надежда и вяра на Петър, като му казва, че се е молил да не отпадне вярата му. (Лука 22:32) Доказателство за послушаната молитва на Иисус е, че въпреки уплахата и отричането, което Петър допусна, неговата вяра устоя в изпитанието. Тази вяра го възвърна към Бога, чрез покаяние и не много време след това ние виждаме Петър отново смел и дръзновен.

Ако молитвите на праведния имат голяма сила (Яков 5:16), то колко по-голяма е силата на Христовите молитви. Ако имаме съмнения относно сигурността на спасението, ние всъщност поставяме под съмнение валидността на Христовите молитви и ходатайство. Ако изпадането ни в грях ни лишава от спасение, то делото на нашия посредник пред Бога е неуспешно. Ако приемем учението, че родения от Бога може да загине, ние бихме отрекли свидетелствата на Писанията. Вярващия в такъв случай, никога не може да бъде сигурен в спасението си, неговата вяра ще бъде ограбена, защото няма да бъде основана на Христовото дело, но на делата и устояването на самия вярващ! Спасението било неясно и не в настоящето, но в бъдещето, за което никой няма да бъде сигурен и вярващия ще бъде лишен от радостта на спасението. Колко различно е това от учението на апостолите. Тогава кой би могъл да каже: “уверен съм, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отльчи от Божията любов, която е в Христа Иисуса, нашия Господ.” (Римл. 8:38-39)

Много може да се говори за увереността,

което Божието слово дава на вярващия, но въпреки че съвършеното Христово дело осигурява спасението, то никак не освобождава от отговорност пред Бога. Както с Адам в миналото, така и сега с нас, греха прекъсва общението на Бога с человека. „Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят?“ (Амос 3:3) Бог не е толерантен към греха. Както облациите не пропускат блясъка на слънцето, така и греха е препятствие за общението с Бога, въпреки Неговата близост. Божият характер и действия остават мъгливи и неясни за съгрешилия, докато той се обърне към Него с покаяние. В Откровение 3:20 четем: „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“ Тази картина, не говори за спасението, както погрешно се тулкува, но това недвусмислено се отнася до общението. Вечерята е винаги символ и израз на приятелско общение. Това общение Христос желае да има със спасените, но съгрешенията на светите се явяват като пречка и те загубват мира и радостта на спасението. Това се случи с Давид, затова той се моли в Псалом 51:12: „...върни ми радостта на спасението Си.“ Забележете, че Давид не казва „върни ми спасението Си...“. Чрез своето съгрешение Давид беше загубил мира и радостта, но не беше загубил спасението. Така е със всеки, когато съгреши. Той губи мир, радост, общение; желанието за Божието Слово отслабва; молитвата се занемарява и сърцето закоравява. Когато Петър се отрече от Господа, той излезе вън и плака горчиво. Това е мизерно състояние, от което единствено Христос ни избавя, ако се обърнем към Него с покаяние. Ако християните не направят такава стъпка след като са съгрешили, те губят дръзвенето да свидетелстват за Христос и стават неспособни да изпълняват своето призвание. Послушание към заповедта на Спасителя е да прогласяваме добрата вест. Но как може някой да носи добри вести, ако не е чист; как може да свидетелства, че Христос освобождава от греха, ако е още зарабен от грях; и как може да говори за радостта на спасението, когато и той няма такава радост! Не може да се живее по начин, който не е угоден на Бога и в същото време да му служим. Никой не може да слугува на двама господари. Вярващия трябва да бъде „живо послание“ за онези, които са без Словото на Бога, в противен случай той позори Бога. Както нашето тяло отразява характера ни, очите са прозорците на душата; говори открива състоянието на душата, видът разкрива характера ни, така и църквата като Христово тяло трябва да отразява Христос. Всеки вярващ е член от тялото Христово и е длъ-

жен да живее така, че да разкрива Христос. Ако се дава място на греха, то живота на такъв християнин няма да бъде подобие на Христос. Егоизъм, пожелание, лъжа, непростителен дух, не могат да представят Христос пред света. Състоянието на такъв човек е мизерно не само на земята, но го лишава от наградата на горното призвание, защото това ще определи и неговата позиция в небесата. Всеки който е ревностен в служение на Бога ще получи наградата си от праведния Съдия и който си е направил „кесия която не овехтява“ (Лука 12:33), няма да съжалява. Апостол Павел така тичаше, щото да получи „наградата на горното призвание“ и той беше сигурен, че никой не може да осути тази негова награда. Христос казва че мнозина, които са първи, ще бъдат последни. (Матей 19:30) Звезда се отличава от другите звезди, така е и във възкресението на мъртвите... (1. Кор. 15:41-42)

Пропорционално на онова, което човек се удоволяства в греха сега, той ще загуби от вечната слава. „Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Иисус Христос. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всеки, работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всеки каква е. Тоя, комуто работата, която е градил, устои, ще получи награда. А тоя, на който работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но тъй като през огън“. (1. Кор. 3:11-15) Всеки християнин е строител, който строи на положената основа - Христос. Материалите, които употребява са всекидневните дела. В „Господния ден“ на всеки работата ще бъде изпитана. Онова което ще изгори са извършенните работи, които са мотивирани от плътта; партизанства, зависти, амбиции, себеизява. Деяла които повдигат религиозното самочувствие и самодоволство, изработено чрез собствена правда. Работата която устоява през огъня е тази, която е извършена от Божията благодат, чрез вяра, като благодарност, признание и хваление на Бога, която оставя във вярващия едно чувство на безполезен слуга. В Господният Ден ще има самонадеяно множество, което ще претърпи загуба вместо награда. Примерът с Лот е много красноречив. Четем във 2. Петрово 2:6-7, че той беше праведен, но неговия живот не съответстваше с това призвание. Той не се отдели от света, но живееше в Содом. Когато дойде времето на Божият съд, Бог изпрати избавление за Лот, защото той беше Негов, а всичко което Лот имаше изгоря заедно със Содом. Лично той беше спасен, но загуби всичко останало. Така ще бъ-

де и в Господния ден, когато всички ония, които са строили с дърва и слама ще претърпят загуби за вечността. А в настоящия живот, такива хора ще претърпяват наказания, защото Бог не оставя греха ненаказан. В Бог няма лицеприятие и Той е казал: "ако чадата му оставят закона Ми, и не ходят в съдбите Ми; ако престъпят повеленията Ми и не опазят заповедите Ми; тогава ще накажа с тояга престъпленията им и с бич беззаконията им, но милостта Си не ще оттегля от него, нито ще изневеря на верността Си." (Псалом 89:30-33) Ако Божиите деца съгрешат, те няма да бъдат отхвърлени или лишени от наследство, но ще бъдат наказани, както всеки баща, който люби децата си ги наказва. (Евреи 12:6-8) Ако в процеса на наказанието, някой се закоравява повече, вместо да се покае, тогава Бог го отрязва от лозата. (Йоан 15:2) Въпреки че Святия Дух остана в тези, които бяха съгreshили в коринтската църква, виждаме отново в същата църква, че онези които не се покайваха, бяха отрязани. "По тази причина мнозина между вас са слаби и болnavи, а доста са и починали." (1. Кор. 11:30) Апостол Йоан прави изяснения, че в такива случаи греховете са смъртни. (1. Йоан 5:16) В Библията имаме много примери, където Бог отстранява чрез смърт. Мойсей беше достигнал до там, че жена му Сепфора отвърна Божия гняв от него в последния момент. (Изход 4:24-26) При втория случай, когато Мойсей удари Канараката вместо да говори, Бог му каза че ще умре и няма да влезе в обещаната земя. Въпреки това ние знаем, че Мойсей не загуби спасението си, защото го виждаме заедно с пророк Илия в Божията слава на планината на преображението. Божията благодат, милост и търпение, надминават всяка човешка мярка, но "Недайте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне." (Гал. 6:7)

Устояването на вярващия в скърби, съблазни и изкушения, е чрез Божията благодат. Това го утвърждава във вярата и съдейства за неговото добро, като произвежда благодарност и хваления на Бога и едно по-дълбоко посвещение. Бог сам ни дава потвърждение чрез своето обещание в Фил. 1:6, че ще завърши започналата работа, до деня на Христа. Дава ни уверение, че нищо не може да ни отдели от Неговата любов, която е в Христос. (Римл. 8:35-39) Това ни разкрива блажената истина, че Божията сила към нас вярващите е в действие, докато Го видим "лице в лице." Врагът на нашите души е в неуморна борба против нас. Неговото главно оръжие е измамата и лъжата, защото е на лъжата баща. Повярвалите истински в Бога, той иска да разколебае и усъмни, а на тези които са номинални

християни и в същност неновородени души, той заблуждава по друг начин, като им дава фалшиви увереност и упование във форма на изкривени учения и религиозни традиции. Блажената истина за сигурността на спасението е извратена от много хора. Те са напълно убедени, че каквото и да вършат, това не може да загуби тяхното спасение. Самото тяхно желание за плътски удоволствия говори, че те не са се идентифицирали с Христа, и живота който живеят не прославя, а опозорява Бога. Тяхните дела няма да се оправдаят нито от Словото, нито от Божия съд, и когато викат "Господи, Господи...", ще получат отговора, че те никога не са били познавани... "Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте мои ученици", каза Христос в Йоан 8:31, но ако някой не пребъдва в това учение, какво е тогава заключението? Че той не е Негов! "Ние участвуме в Христа ако удържим твърдо до край първоначалната си увереност" (Евреи 3:14), защото като вършим това, никога няма да изпаднем (2. Петрово 1:10).

Словото често напомня, че тези които са Божии, трябва да устоят в Божия път на истината. Това е така, защото Святия Дух е предвидил, че истината на това учение за сигурността на спасението ще бъде изопачавана. Живота на християнина трябва да показва на дело, че той се покорява на Божиите заповеди и се бои от Бога. Неговия живот в никакъв случай няма да заслужи спасението, но от друга страна ще бъде неопровергимото доказателство, че той има това спасение. Плодът, който пръчката дава, не я съединява със лозата, но е доказателство, че пръчката е съединена с лозата. Всекидневното носяне на кръста не ни спасява, но потвърждава, че ние вървим в Божия път и не сме от онези, които отстъпват назад и се погубват, но от онези които се спасяват. (Евреи 10:39) Всяко наше усилие да следваме Христа е проява на Божията благодат и обещание, че Той ще завърши спасителното дело в нас, което сам Той е започнал, защото е верен. (1. Сол. 5:23-24) Спасението не бива да се представя едностранично. Като е вярно, че онези които са родени от Бога са вече спасени и могат да се радват в сигурността на спасението си, така и от друга гледна точка е вярно, че спасението още не е станало, а е в бъдещето. (Римляни 13:11: „Спасението е поблизо до нас сега, отколкото когато повярвахме.“; Евреи 9:28: „Христос... ще се яви втори път, за спасението на онези, които Го очакват.“; 1. Петрово 1:5: „...вардени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време.“) Християнина наистина вече е спасен от наказанието на греха, силата на греха, и от идещия Божий гняв, но спасението му от влиянието на света, сатана, плътта и греха, които в настоящето още

го омърсяват, не е напълно и окончателно премахнато и предстои да стане в бъдещето. За христианина още съществуват опасности, докато влезе в своята вечна "почивка." Сега неговото призвание е да се "подвизава в доброто войнстване на вярата" (1. Тим. 6:12). "Ако продължаваме да живеем пълтски, ще умрем; но ако чрез духа умъртвяваме телесните действия, ще живеем." (Римл.8:13) Много хора пренебрегват тези истини, но праведния ги изпълнява. Въпреки че имаме неотменимото обещание, че Бог ще завърши започнатото дело в нас, самото Божие призвание и действащата в нас благодат ни задължават, затова трябва "със страх и трепет" да стоим пред Бога, до завършването на това спасение и се молим с молитвата на Давид: "Твоята милост трае до века. Не изоставяй делата на Твоите ръце." (Псалом 138:8) Божиите обещания са основа на нашата вяра и молитви, но тези обещания и благодат не са дадени за да се обръщат в похотливост. "Защото са се вмъкнали някои човеци, които отдавна са били посочени, че подлежат на това осъждане, нечестивци, които обръщат благодатта на нашия Бог в похотливост и се отричат от единствения Владетел и нашия Господар Иисус Христос" (Юда 1:4). Синайската пълнина трепереше, когато Бог даде закона; гръм, мълния и огън правеха гледката ужасна, и все пак виждаме след няколко дни, че израилтяните си направиха медно теле и му се покланяха. Такава е падналата човешка природа... Единствено Божията благодат може да ни упази и държи в пътя на правдата и то не поради някое наше достойнство, но "заради Името Си". (Псалом 23:3)

Училието за сигурността на спасението, не бива да плаши проповедниците, само защото много хора го изкривяват и злоупотребяват с него за собственната си погибел. Проповедниците трябва често и открыто да прогласяват тази блажена истина на Божията благодат и така искиските Божии чада няма да са лишени от радостта на спасението. Сигурността в спасението укрепва сърцата и дава дръзновение и радост в нашите житейски скърби, за да "оставаме основани и твърди". Когато Иисус казва: "Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват. И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат.." (Йоан 10:27-28), с тези думи Той потвърждава сигурността на товаечно спасение, но, когато казва: "чрез твърдостта си ще придобиете душите си" (Лука 21:19), и "с вяра и устояване наследяваме обещанията" (Евреи 6:12), от това се вижда, че "устояването" не е наша

заслуга, но то е нашето доказателство, че не сме се отклонили от Христовия път и не сме се "помръднали" от надеждата открита в благовестието. Той претърпя смърт, "...да ни представи, пред Себе Си святы, непорочни и безупречни, АКО останем основани и твърди във вярата и без да се помръднем от надеждата, открита в благовестието. (Кол. 1:22-23) "Как ще избегнем ние, АКО пренебрегнем едно толкова велико спасение, което, от начало прогласено от Господа, се потвърди между нас от тия, които бяха го чули" (чули чрез благовестието) (Евреи 2:3). "Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действаме според истината" (1. Йоан 1:6). Приемане и вярване в сигурността на спасението е без никаква стойност, ако не е придружена с устояване в Христовия път. Това учение ни задължава и държи в отговорност пред нашия Спасител, "затова братя, постарате се още повече да затвърдявате вашето призвание..." (2. Петрово 1:10). Нека не бъдем като петте неразумни девици и като семе в камениста почва, което няма корен.

Живота на христианина показва, че неговата ревност за Бога не е мимолетна и неговото благочестие не е привидно. Той може да падне, но пак ще стане, защото Божия Дух, който живее в него ще го "изобличи за грех, за правда и за съд." Неговата душа ще бъде възвърната в пътя на правдата, когато се покае, защото "който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповядва и оставя ще намери милост." (Притчи 28:13)

СКРИТОТО ВЛИЯНИЕ НА РЕФОРМАТОРА ЖАН КАЛВИН

Тази година ще се навършат 500 години от неговото рождение.

Личността на Калвин е сложно съчетание от явления, които привличат и отблъскват. И което е най-страшното: противоположностите и грешките не отслабват влиянието на реформацията. Въпреки тях, тя продължава да е силен и мощен фактор на въздействие върху западните общества от 16-ти до 18-ти век.

През 1659 година Калвин пише, че никога не е имало човек, който да е търпял повече нападки, обиди и клевети от него. Това донякъде е вярно, защото както е бил възвеличаван, така е бил и обвиняван, че бил диктатора на Женева; хулен, че е участвал в екзекуцията на еретика Сервент; критикуван е за учението му за предопределението.

Самият той определя, че има лош характер - бил непреклонен и считал, че който се обявява против него, се обявява против Бога. Не е могъл да бъде пример в семейния живот - аскетичния модел, който налага, пропъжда задушевността. Към това се прибавят нещастията - рано загубва детето и жена си. Живее и умира в самота. И все пак влиянието му е огромно и се чувства и днес. Ще се опитаме от тази плетеница от грешки и идеали; от посвещение и фатализъм; от жертвоготовност и непреклонност, да извлечем поуки. Нека започнем с признанието на неговото дело - какво ще накара западният свят да чества неговата годишнина.

Най-големият принос на Калвин е подчертаването СУВЕРИНИТЕТА на Бога и Неговото върховенство в християнската теология.

Принос са важните съвети, които дава в отговор на запитвания

от страна на хора от други държави. Те са събрани в 57 тома.

Друг принос е образователната реформа, която провежда в Женева - въвеждането на трестепенна система на обучение, чиято най-висша степен е Академията, известна като Женевски университет. По негов модел се основават колежите в САЩ.

Организацията на управление на църквата в Женева се превръща в модел и извор на вдъхновение за реформаторите от други страни.

Калвин допринася за развитието на демокрацията, тъй като възприема представителния принцип в управлението както на църквата, така и на държавата. Преводът на френски на големия труд на Калвин "Институция на християнската религия", е първото забележително произведение в проза на френската литература и донася за развитието на френския език, така както Лутеровия превод на Библията на немски език.

От времето на Реформацията вече Петстотин години се пресичат рационалност и мистичност; вяра и познание; строг ред и либерализъм. Техният сблъсък винаги е предизвиквал сътресения и разделяния. Но никога не е могъл да спре влиянието на Бога в този свят. Защото по Негова воля благата вест се проповядва от несъвършени човешки същества, но сещи като отпечатък в мисленето духа на епохата. В това съчетание на земното и Божественото винаги има добро

и лошо. И в края на краищата тези, които с искрени сърца търсят Бога, ще отселят лошото и ще превърнат доброто в мотивиращ фактор и духовна сила. Така ще станат участници и продължители на влиянието на Божия Дух върху човешкото общество. В този сблъсък участваме и ние - разбира се не така, както преди 500 години - на живот и смърт. Но в личен план всеки застава между двете противоборстващи тенденции с претенциите, че са израз на Божията воля. Над всичко обаче, нека да стои нашата готовност смиreno да слушаме Божия глас.

"Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали ученето е от Бога, или Аз от Себе Си говоря. Който говори от себе си търси своята си слава; а който търси славата на Онзи, Който Го е пратил, Той е истински, и в Него няма неправда." (Йоан 7:17-18)

Възлюбени, не се чудете на отненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно; а радвайте се, че сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава.

Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас (откъм тях се хули, а откъм вас се прославя). Но нека никой от вас не страда като убиец или крадец, или злодей, или като такъв, който се бърка в чужди работи.

Но ако страда някой като христианин, да не се срамува, а нека слави Бога с това име. Защото дойде времето да се започне съдът от Божия дом; и ако започне първо от нас, какъв ще бъде краят на тези, които не се покоряват на Божието благовестие?

И ако праведният едва се спасява, то безбожният и грешният къде ще се явят? Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро.

1. Петрово 4:13-19